Наталочка любила квіти, тому на день народження їй подарували троянди, і хризантеми, і книжку з намальованими квітами. А тітка Оля принесла горщик з цикламеном. Пишні букети стояли, стояли та й почали в’янути; квіти на сторінках книжки були красиві, барвисті, але ні про що не вміли говорити. А скромний непримітний цикламен викинув над листям цілий пучок рожевого цвіту.

Цикламен стояв на підвіконні, якраз біля письмового стола, і коли Наталочка робила уроки, рум’яна квітка заглядала їй у зошити.

— Гарно я написала? — питала дівчинка у цикламена, і квітка ледь помітно кивала їй:

— Ага.

— А тепер я намалюю пташку фламінго,—. казала Наталочка.— Вона рожева, як і ти. Може, ви родичі?

— Ага,— усміхалася квітка.

— І ще намалюю хмарку при заході сонця. Мабуть, ти і з нею рідня?

— Ага!

Хмарка лишилась недомальована: було вже пізно, і мама звеліла йти спати.

Як тільки в кімнаті вимкнули світло, у кутку щось заворушилось, і в синюватий місячний квадрат проти вікна ступила маленька тінь. Це був — хто б ви думали? — звичайнісінький домовик, який у всіх казках мешкає у дерев’яних будинках зі скрипучими сходами і сточеними шашіллю віконницями. Так жив і наш домовик, поки його будиночок не

знесли, розчищаючи місце під висотний дім. Коли ж старої оселі не стало, він перебрався в залізобетонний, стодвадцятиквартирний,— коротше кажучи, цілком

сучасний будинок. А що в списках жильців його не зазначили і дітям про нього не розказували, ображений домовик почав робити людям різну шкоду: то залишить будинок без гарячої води, то зіпсує ліфт, а це придумав щось нове.

Він обіруч схопився за місячний промінь і перетягнув його на письмовий стіл. Тоді розгорнув Наталоччин зошит.

— Ач, як акуратно пише дівчинка! Та однак одержить двійку.

І домовик струснув над зошитом авторучкою. На сторінках з’явилися клякси. Тоді він провів долонями над написаним, щось бурмочучи під ніс — і враз букви повикривлялись, поперекошувались урізнобіч. Домовик знову взявся за місячний промінь, перетяг його назад на підлогу і зник з кімнати.

А цикламен тим часом не спав і все бачив. "За що Наталочці одержувати двійку? — подумав він.— Дівчинка працювала, старалася. Треба її виручати... Покличу-но метелицю,— вона така чарівниця-рукодільниця, майстриня на всякі узори, що й тут справі зарадить!"

Цикламен прошепотів:

— Ере-бере-перевере!

І вмить обернувся в маленького хлопчика, смаглявого, з, високою рожевою чалмою на голові. Хлопчик-цикламен прочинив кватирку і зістрибнув з підвіконня. Чарівна чалма розгорнулася, як шовковий парашут, і хлопчик легко спустився на вулицю. Кругом лежав сніг — ух,

студенющий! Хоч цикламен не любив духоти і звик стояти, де прохолодніше, на цей раз мороз пройняв його наскрізь.

— Де мені знайти метелицю? — спитав він навмання.

Промерзла вулиця мовчала, тільки сніг іскрився проти місяця. Та ось крізь сон зітхнула молоденька липка, і з неї обізвалася дівчинка Липоватка.

— Хто тут галасує? Хто спати не дає?

— Я, цикламен! Я шукаю метелицю, а на дворі такий мороз, я замерзаю!

— Якщо ти боїшся холоду, то навіщо тобі метелиця? — здивувалась Липоватка.

— Щоб Наталочці допомогти! Порятувати її зошити.

— Ой, Наталочку я з охотою виручу! — стрепенулося дівчатко.— Вона ж усе літо липку поливала. Ти ось що, посидь у моїй хатці, а я приведу метелицю. Вона спочиває в полі, тобі туди по морозу не дістатися.

Коли нарешті Липоватка повернулася, цикламен замалим що не замерз.

— Гу-гу-гу! — загула метелиця і підхопила його. Враз вони опинилися в Наталоччиній кімнаті, метелиця білим вихором війнула над попсованим зошитом,— і вмить пропали клякси, букви знову стали рівнесенькі й акуратні.

А метелиця вже за вікном, і цикламен — вазон з рожевими квітками — тихенько стоїть на підвіконні, наче не він щойно повернувся з мандрів. Наталочка нічого й не помітила, збираючись уранці до школи. Вона полила свій вазон і весело посварилася пальчиком:

— Жодної нової квітки? Зацвітай рясніше!

Звичайно, вона не знала, що цикламенові на цей раз ніколи було дбати про цвіт.

Капосний домовичок прийшов і наступної ночі. Він знову розгорнув Наталоччині зошити і невдоволено засопів:

— Пішли нанівець мої чари... В Наталочки багато друзів!

І він квапливо сховався в куток, не вчинивши ніякої шкоди. Наталочка спала, а місяць видивлявся в розгорнутий зошит, де під учорашньою задачею стояла велика п’ятірка.